

да го подкрепи, мореплавачътъ му поднесълъ чаша месна чорба, но болниятъ отказалъ, като увѣрявалъ, че това само ще продължи днитъ на страданията му, защото все пакъ ще умре. Роднинитъ му започнали да се приготвятъ за погребение, макаръ той още да билъ живъ; тѣ снели отъ стената една кожа и започнали да го обличатъ въ нея. Болниятъ гледалъ спокойно тѣзи приготовления, безъ да трепне окоето му отъ страхъ предъ близката смъртъ. Най-сетне билъ изваденъ отъ стената и прозореца, защото ескимоситъ имали обичай да изнесатъ мъртавцитъ презъ прозорцитъ, а не презъ вратата. Когато близкитъ му понесли умирающия, той заявилъ, че му станало по-добре и помолилъ да го оставятъ. И наистина, следъ нѣколко дена болниятъ оздравѣлъ.

Другъ пжтешественикъ билъ свидетель на подобна сцена, която се отличава по това, че погребението се вече било извършило, а спуснатата въ гроба жена била още жива. Жената боледувала отъ дълго време и близкитъ ѝ, като разбрали, че тя нѣма да оздравѣе, решили да построятъ „ига“ т. е. малка колиба, която щѣла да ѝ бжде вѣчно жилище. И наистина, болната била пренесена въ новото си жилище и положена на постелка отъ еленова кожа. Дупката, презъ която я внесли, била запушена. „Когато азъ пожелахъ да вида мъртвата, казва пжтешественикътъ, отвориха нова дупка и азъ влѣзохъ. Жената лежеше спокойна и довольна. Тя виждаше, че това жилище е нейния гробъ и не роптаеше, защото знаеше, че ако живѣе у съседитъ си, ще имъ бжде тежестъ. Тя бѣше дори благодарна, защото ѝ направили нова „ига“ отъ чистъ и прѣсенъ снѣгъ и положили сгодна постелка, на която тѣй